

PREEK3

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Er gaan geruchten dat onze kroonprins Willem Alexander dit jaar gaat trouwen. Ja, met dat meisje uit Argentinië, Maxima Zorriguieta. Premier Kok laat telkens meer los over hun relatie. En meneer Brouwers van de Rijksvoorlichtingsdienst doet ook al minder terughoudend.

Dus het wordt steeds waarschijnlijker dat ons, misschien dit jaar nog, een koninklijk huwelijk te wachten staat.

En kijkt u nu, net als ik, elke morgen op de deurmat of er een brief van Koningin Beatrix gekomen is met een uitnodiging om op de bruiloft van haar zoon te komen? Ik kan er soms niet van slapen, zo spannend vind ik het wanneer die brief met het gouden kroontje op de envelop eindelijk zal arriveren.

U niet? Nee, denkt u niet dat u een uitnodiging zult krijgen? Echt niet?

Nou ja, ik eigenlijk ook niet.

Natuurlijk niet! Dat is toch niet voor ons soort mensen. Daar moet je veel belangrijker voor zijn. Geen schijn van kans dat wij dat bruiloftsfeest meemaken. We mogen nog niet eens in de kerk zitten waar het huwelijk wordt bevestigd. Achter de dranghekken moeten we blijven. Op de tv mogen we alles zien. En dat is al meer dan mensen vroeger te zien kregen. Dus verder maar niet zeuren.

Nee, Koningin Beatrix kent toch niemand van ons. Nou, misschien Gerard van der Mijde, omdat die altijd bij Soestdijk op wacht staat om op haar moeder te passen. Of Esther Mulder die bij het Loo heeft gewerkt. Maar verder vast niemand. En dan kun je het wel vergeten.

En ze kent vast ook niemand anders, die wij kennen.

Want ja, om op zo'n feest te worden uitgenodigd moet je connecties hebben.

Je moet worden geïntroduceerd.

Anders heb je er niets te zoeken.

Als je toch zou proberen de feestzaal binnen te komen in je beste pak of met je mooiste creatie aan, dan zouden de bewakers je binnen de kortste keren weer buiten de deur zetten.

Tenzij je een introductie hebt.

Een jaar of wat geleden mochten mijn vrouw en ik Prinsjesdag meemaken in het gebouw van de Tweede Kamer. Normaal gesproken kom je daar niet. Maar wij kennen prof. Schuurman, lid van de Eerste Kamer voor de RPF. En die had kaartjes voor ons geregeld. En zo kregen wij toegang tot het Kamergebouw om alles zo'n beetje op de eerste rang mee te maken.

Toegang... Dat is het eerste belangrijke woord uit onze tekst.

En het heeft dezelfde bijzondere betekenis uit dat voorbeeld van ons bezoek aan het Binnenhof op Prinsjesdag.

En daarmee stapt Paulus over op het tweede rijke gevolg van de rechtvaardiging door het geloof.

U weet nog welke brandende vraag Paulus hier bezig houdt?

De vraag: *Hoe staat het met onze relatie tot God? Wat vindt God van ons? Wat is zijn oordeel over ons? Hoe komen we er in zijn ogen af?*

En daarmee hangt die andere vraag samen: *Hoe kan God een relatie met ons onderhouden zonder zijn heiligheid geweld aan te doen? Hoe kan God ons in zijn nabijheid verdragen zonder tot het uiterste getergd te worden door ons ondermaatse leven?*

En het verrassende antwoord dat hij vond op deze vraag was: *Dat kan alleen doordat Christus zijn leven voor ons overgaf in de dood aan het kruis en zo onze schamelheid en ons tekort bedekte en wegnam.*

Zo zijn wij gerechtvaardigd, vrijgesproken van het afwijzende oordeel van God.

Voor ieder die op Christus vertrouwt, in Hem gelooft, geldt dat de verhouding tot God eens en vooral in gunstige zin gewijzigd is.

Zo is onze relatie tot God fundamenteel veranderd.

Paulus spreekt daarover als over een voldongen feit.

Het is van het grootste belang daar oog voor te hebben. Als hij het heeft over onze rechtvaardiging, onze acceptatie door God, dan heeft hij het over een voldongen feit.

Die vrijspraak hebben we als gelovigen op zak.

Daar gaat God niet meer achter terug.

En als gevolg daarvan *is* de vrede tussen God en ons getekend.

Dat is het eerste resultaat van de rechtvaardiging, waar Paulus het hier over heeft.

We zijn met God in het reine.

Wie gelooft in Jezus Christus en vertrouwt op wat Hij deed, het offer van zijn leven aan het kruis, die staat met God op goede voet.

Dat is een feit zo zeker als Christus aan het kruis uitriep: *Het is volbracht! Mijn werk is af. Ik heb mijn broers en zussen thuis gebracht!*

Dan noemt Paulus een tweede gevolg van de rechtvaardiging.

Dat is dat we door Christus toegang hebben verkregen tot deze genade waarin wij staan.

En ook hier wordt benadrukt dat het om iets gaat dat eens en voor altijd heeft plaats gevonden.

Er was een tijd dat we geen toegang hadden.

Maar nu hebben we het.

En nergens wordt dat duidelijker gedemonstreerd dan in de viering van het

avondmaal als we bij God aan tafel zitten. Hier aan de avondmaalstafel wordt dui-

delijk gemaakt dat we toegang gekregen hebben tot God.

En dan moet u *toegang* verstaan in de zin van introductie.

Zoals we niet zonder introductie op de bruiloft van Willem Alexander welkom zijn, zo kunnen we zeker niet zonder introductie bij God komen.

Maar Christus neemt u en jou en mij bij de hand en brengt ons bij de Vader binnen en zegt: *Vader, dit zijn mijn goeie vrienden. Ik heb ze uitgenodigd op het feest.*

En dan zegt de Vader: *Jouw vrienden zijn mijn vrienden. Ze zijn van harte welkom!*

Zo krijgen we toegang tot de genade.

En dat is een ingrijpende verandering.

Paulus zegt het in c. 6,14 zo: *U bent niet meer onder de wet, maar onder de genade.*

Onder de wet of onder de genade, dat is een wereld van verschil!

Dat is een enorme verandering van status.

Vanuit het oogpunt van Gods wet stonden we te boek als rebellen, vijanden, verraders van Gods Koninkrijk. Dat wekte Gods boosheid op. Zijn ogen bliksemde van toorn als Hij naar ons keek. God kan geen rebellie verdragen.

Maar nu Christus ons bij God introduceert, nu kijkt Hij totaal anders. De donkere wolk trekt weg van zijn gezicht. Zijn ogen zien ons vriendelijk aan.

Hij lacht ons toe en reikt ons de hand.

En Hij zegt: *Wat fijn dat jullie er zijn! Ik ontvang jullie graag in mijn paleis.*

En God geniet ervan ons te zegenen.

Dit, broeders en zusters, is de grootste rijkdom die we als christenen bezitten. Dat onze verhouding tot God zo radicaal veranderd is.

Stel u voor iemand die dakloos is. Jarenlang heeft hij zijn leven doorgebracht op straat in de buurt van een schitterend paleis. In dat paleis heerst een enorme weelde.

Regelmatig worden er grote party's gegeven. Hij ziet hoe mensen zich daar amuseren en genieten van eten en drinken en allerlei vormen van vermaak.

Maar hij loopt buiten te rillen van de kou. Hij staat er buiten. Hij heeft geen recht om binnen te komen. Hij kan er zich ook niet vertonen met die voddan aan z'n lijf.

Dan ziet hij iemand naar buiten komen. Hij denkt: *Oei! Ik mag hier misschien niet eens lopen. Die man wil me natuurlijk weggagen.*

Maar nee, de man wenkt hem om te komen. *Heb je zin om mee te feesten? Wie? Ik? Zo? Met deze kleren aan? En met mijn baard van een week?*

O, maar dat is geen probleem. Je kunt je binnen wassen en scheren en we hebben ook nog wel een mooi pak voor je. Kom maar gauw mee.

Als de man een uur later in de spiegel kijkt kent hij zichzelf niet terug. En zo komt hij de feestzaal binnen en geniet van alle dingen waar hij zo even buiten op straat naar stond te kijken.

Dat is wat Paulus zegt: van outsiders zijn we insiders geworden.

Van buitenstaanders feestgangers.

Van bajesklanten vrijgemaakten.

Van vijanden tot kinderen van de heilige God!

Zo hebben we toegang gekregen tot de genade.

Lieve mensen, het geheim van een opgewekt en blij christelijk leven is het besef van de betekenis van het woord genade. En wij kunnen pas echt aanstekelijke christenen zijn als we dit woord weer hebben leren spellen.

Het klinkt ons zo vertrouwd in de oren. Er gaat geen kerkdienst voorbij of het wordt wel genoemd. En dan is het gevaar zo groot dat zo'n woord nietszeggend wordt.

We horen het aan het begin van de dienst: *Er is genade voor u en vrede...*

En het wordt vaak nog eens herhaald aan het eind van de dienst: *De genade van onze Heer Jezus Christus ... zij met u allen.*

En ondertussen stoppen we ons bijbeltje in de tas en we denken: *Ik moet hem of haar nog even spreken.*

Of we verheugen ons al op de koffie of op het boek dat we willen lezen.

En we laten die overbekende woorden over ons heen rollen zonder dat het ons nog iets doet.

Maar wat wordt ons daarin een onvoorstelbare rijkdom gegeven.

Genade – dat betekent weldaden gegeven aan iemand die er geen recht op heeft. Die ze totaal niet verdient. Die juist in aanmerking komt voor de zwaarst denkbare straffen.

Maar in plaats van ons te straffen zegent God ons en overspoelt Hij ons met zijn gunsten. Er is niets in ons dat dat oproept. Het is voor de volle honderd procent omdat God de God van alle genade is, de God van liefde.

Onze gereformeerde voorvaders noemden dat zijn grondeloze barmhartigheid. Liefde waar Hij geen gronden, geen redenen voor heeft. Tenminste, geen redenen in ons gedrag.

Diezelfde gereformeerde voorvaders zeiden: *Hij heeft daarvoor redenen uit zichzelf genomen.* Puur en alleen omdat Hij het zelf wil zijn wij voor God acceptabel en hebben wij zijn hart. Dat is genade!

Eén van u wees in dit verband op Gezang 369 uit de Opwekkingsbundel:

Door uw genade, Vader, mogen wij hier binnengaan.

Niet door rechtvaardige daden, maar door het bloed van het Lam.

U roept ons in uw nabijheid en dankzij uw Zoon,

dankzij het bloed dat ons vrijpleit, komen wij voor uw troon.

Nooit konden zij zonder zonde voor U staan.

Maar in uw Zoon zijn wij schoon door het bloed van het Lam.

Wat betekent dit nu concreet dat we toegang hebben tot de genade van God?

De Bijbel staat vol met antwoorden op deze vraag. Zo zegt Petrus b.v. in zijn tweede brief dat Christus' goddelijke macht ons alles heeft gegeven wat nodig is om godsdienstig te leven.

Of laten we liever luisteren naar Christus zelf die in het gesprek met die Samaritaanse vrouw gezegd heeft: *Wie drinkt van het water dat Ik hem geef zal nooit meer dorst hebben.*

En een paar hoofdstukken verder herhaalt Hij dat en zegt Hij: *Wie tot Mij komt zal nooit meer honger hebben en wie in Mij gelooft zal nooit meer dorst hebben.* Nooit meer!

Vindt u het leven als christen zwaar en moeilijk?

Is het een voortdurend gevecht?

Kan dat ermee te maken hebben dat we vergeten zijn, dat Christus' goddelijke macht ons alles gegeven heeft wat nodig is om als gelovige te leven?

Dat we leven als bedelaars in een staat van geestelijke armoede terwijl we door Christus gemaakt zijn tot kinderen van onze hemelse Vader?

Omdat het op de een of andere manier niet tot ons doordringt hoe God ons ziet?

Of omdat we het niet echt vertrouwen dat het zo is?

Laat ons dan weer door dit woord van Paulus tot de orde worden geroepen: *Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Heer Jezus Christus, door wie wij ook de toegang hebben verkregen in het geloof tot deze genade...*

Geloven is er vast op vertrouwen dat God voor u de Vader is, van wie Christus gezegd heeft dat Hij alle haren van uw hoofd geteld heeft.

Geloven is er vast op vertrouwen dat God voor u de Vader is, van wie Christus heeft gezegd, dat Hij zorgt voor de vogels en de bloemen, waarvan Hij niet één vergeet.

Maar dan toch zeker ook voor ons, de liefste van zijn schepselen.

Geloven is er vast op vertrouwen dat God voor u de Vader is, van wie Christus heeft gezegd, dat Hij weet wat u nodig hebben. En dat u zich dus niet het hoofd hoeft te breken over uw gezondheid en uw werk en uw gezin.

En dan denk ik aan Paulus die aan de Filippenzen schreef: *Ik weet wat armoe is en ik weet wat overvloed is. In elk opzicht en in alle dingen ben ik ingewijd, zowel in verzadigd worden als in honger lijden, zowel in overvloed als in gebrek. Ik kan alle dingen aan in Hem die mij kracht geeft.*

En omdat Paulus weet dat God zo is voor al zijn kinderen, voegt hij er een paar verzen verder aan toe: *Mijn God zal ook in al uw behoeften naar zijn rijkdom heerlijk voorzien in Christus Jezus.*

Dat heeft allemaal te maken met het feit dat we toegang hebben gekregen tot Gods genade. Dat we mogen geloven dat God ons in warme liefde heeft geaccepteerd als zijn kinderen.

En de testcase of u deze genade ook werkelijk in uw leven kent is de houding waarmee u bidt. Want dan richt u zich immers tot God.

Hoe doet u dat?

Bidt u met vertrouwen?

Bidt u met zekerheid?

Bidt u met vrijmoedigheid?

Bent u bij uw bidden zeker van uw introductie?

Of vraagt u zich voortdurend af of God eigenlijk wel naar u luistert?

Of u bij Hem wel gehoor vindt?

Of Hij wel belang stelt in uw vragen en al die sores die u aan Hem voorlegt?

Hebt u het gevoel dat het zijn aandacht heeft?

Of twijfelt u daaraan?

Denkt u dat God wel wat anders aan zijn hoofd heeft?

Voelt u zich vaak teleurgesteld omdat uw bidden ogenschijnlijk helemaal niets uithaalt?

Maar vergeet u dan niet dat Christus u bij God geïntroduceerd heeft?

Een betere aanbeveling bij God kunt u niet krijgen.

Wie aan Christus' hand bij God gebracht is mag rekenen op zijn volle aandacht.

Dit onderwijs vindt u in het hele NT terug.

Denk aan wat we lazen in Hebr. 4,14.16. *Daar we nu een grote hogepriester hebben, die de hemelen is doorgedaan, Jezus, de Zoon van God, laten we aan die belijdenis vasthouden. (...) Laten we daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat we barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen te gelegener tijd.*

Of wat Paulus schrijft in Ef. 3,12: *In Christus hebben wij de vrijmoedigheid en de toegang tot God door het geloof in onze Heer.*

Kent u die vrijmoedigheid bij uw bidden?

Dat u bij voorbaat al zeker weet: *Ik mag om Gods aandacht vragen en ik mag weten dat God mij goed gezind is?*

Realiseert u zich dat Hij u toelacht?

Dat Hij er plezier aan beleeft u goed te doen en u te zegenen?

Vertrouwt u erop, dat Hij meer begaan is met uw welzijn dan u dat zelf kan zijn?

Dat betekent het allemaal dat we toegang hebben tot de genade. Zeker, dat is

een kwestie van vertrouwen. Ook al lijkt de werkelijkheid anders. En ook al denkt u

redenen te hebben om het tegendeel te denken.

Maar hier mag en moet alle twijfel wijken. Zoals Paulus aan het slot van c. 8 juicht: *Wij weten nu dat God alle dingen doet meewerken ten goede voor hen, die God liefhebben.*

En: *Als God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn. Hoe zal Hij, die zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?*

Dit is de zenuw van ons geloofsleven, gemeente.

Dit maakt de kracht uit van ons christen zijn.

Als wij geen aanstekelijke christenen zijn, dan hangt dat voor een groot deel hiermee samen, dat we het rijke leven met God zo armzalig vorm geven.

We leven vaak als geestelijke armoedzaaiers, terwijl God ons bedoeld heeft als prinsessen en prinsessen, kinderen van de hemelse Koning.

Laten we ons realiseren dat we in deze genade zijn, in deze verhouding tot God leven. En laten we daarnaar handelen en ook vol zekerheid en vertrouwen naar God toegaan.

We hebben immers toegang verkregen.

We zijn toch bij Hem geïntroduceerd.

We zijn van status veranderd.

Paulus zegt: *We hebben toegang tot de genade, waarin we stáán!* En hij zegt dan eigenlijk: *Waarin we stevig staan, waarin we vaststaan.*

Door het zo te zeggen onderstreept hij nog eens weer het element van zekerheid. U staat stevig met beide benen op de vaste grond van Gods genade.

En ik herhaal wat ik al eerder zei: dat is niet nu eens wel en dan weer niet.

Of soms wel en soms niet.

Of een beetje wel, maar ook een beetje niet.

Als God verklaard heeft dat u rechtvaardig bent, dan hebt u een vaste standplaats in zijn genade.

Dan mag u met opgeheven hoofd voor God stáán!

Dan hoeft u uw ogen niet neer te slaan voor zijn vorsende blik.

Want het bloed van Christus heeft u gereinigd van alle zonde.

De kwitantie van uw schuld is betaald.

Als u zo staat in de genade, dan – het kan niet anders – dan werkt dat door in uw gebedsleven en dan is dat ook van invloed op uw getuigenis naar anderen. Dan straalt dit op één of andere manier van u af.

U bent immers uitgenodigd op het feest van de grote Koning?

U zit immers regelmatig bij Hem aan tafel?

U hebt immers een vaste plek onder zijn genodigden?

Als u een vaste gast op Huis ten Bosch zou zijn, zou u dat voor u houden en er zo weinig mogelijk over praten? Zou u zich daar voor schamen? Nee toch zeker?

Nu, een bruiloftsfeest met Willem Alexander en zijn bruid zit er voor ons niet in. Maar hebben we weer leren zien dat we welkom zijn in een veel begerenswaardiger gezelschap?

Láten we dan ook gaan staan in de genade, waar Christus ons toegang toe gaf.

AMEN.

13-02-2000

Zingen: Ps. 71,1.2

71,8

40,3.7

Gz 478,5.6

402,2.4.6.7

GEL.BEL

Gz. 456,3

Lezen: Jesaja 1,10-20

Hebreeën 4,14-16

Tekst: Romeinen 5,2^a